

[Justitsministeren]

pågældende – at man kan sige, at det kunne have været anderledes.

Ja vel, sådan kan det være i en række straffesager, men det er noget afgørende – det glæder mig, at vi er enige om det, idet hr. Gert Petersen gav tilslutning til det – at uanset sagens karakter må det være sådan, at man ikke forcerer noget frem, som man ud fra vores retssystem ikke mener er rigtigt. Så sker der fejltagelser, og det er da muligt, at der i forskellige led – det vil jeg ikke afvise – er sket fejltagelser her. Men at der bevidst er foretaget noget forkert, det må jeg ganske afvise. Man kan altså skønne over, om man i dette tilfælde har kunnet gøre mere i den situation, hvor man har fået sagen ind. Men hvornår kan man ikke det?

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 506

13) Til *justitsministeren* af:

Hagen Hagensen (KF):

»Har ministeren under overvejelse at søge ændring i reglerne om varetægtsfængsling, således at der gives klar hjemmel til at gøre brug af varetægtsfængsling som retshåndhævelsesmiddel i tilfælde, hvor der er øvet eller forsøgt vold, især mod ordensmagten og mod sagesløse personer?«

Skriftlig begrundelse

I den sidste tids begivenheder med omfattende uro – udgående fra Nørrebro i København – med vold og hærværk til følge er der kun i meget begrænset omfang sket fængsling af personer, der er sigtet for vold, især mod ordensmagten.

Det synes, som om der ikke i retsplejelovens bestemmelser findes tilstrækkelig klare og omfattende regler, der hjemler varetægtsfængsling. Det har vakt forundring i den ganske overvældende del af befolkningen, der ønsker ro, orden og tryghed, at uromagere og voldsmænd løslades og ikke varetægtsfængsles.

Det forekommer mig indlysende, at retshåndhævelsen har behov for, at voldsmænd ikke frit kan færdes umiddelbart efter deres begåede lovovertrædelser.

Hagen Hagensen (KF):

I forbindelse med den sidste tids omfattende uro – udgående fra Nørrebro, men også i nogle havne og nu senest nede i Padborg ved grænsen – der har haft omfattende vold og hærværk til følge, er der ikke sket fængsling af ret mange, skønt de har været fremstillet i retten sigtet for vold, også mod ordensmagten. Det synes derfor for mig, som om retsplejelovens bestemmelser ikke er tilstrækkelig klare, ikke omfatter et regelsæt, der hjemler varetægtsfængsling i sådanne forhold. I vidt omfang er det endda således, at politiet undlader at fremstille dem, det sigter for vold, i retten, fordi det ved, at grundlovsforhør bare vil føre til, at de løslades.

Det har vakt forundring i den ganske overvældende del af den danske befolkning, der ønsker ro og orden og tryghed, at uromagere og voldsmænd løslades i stedet for at fængsles. Derfor må jeg mene, at der er behov for, at vi får en retshåndhævelsesbestemmelse, der gør, at voldsmænd ikke frit kan færdes, umiddelbart efter at de har øvet vold og forsøgt vold, især mod vores ordensmagt og også over for sagesløse personer.

Politiet er til for at skabe ro og orden, det har det pligt til at gøre, det er til for at beskytte borgerne, men vi har minsandten efterhånden også fået behov for at beskytte vores ordensmagt mod det, den kommer ud for, når den skal udøve sin lovlige og pligt-mæssige gerning. På denne baggrund har jeg stillet mit spørgsmål til ministeren.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

De sidste bemærkninger, hr. Hagen Hagensen fremsatte, om, at vi er forpligtede til at sørge for, at vor ordensmagt får rimelige arbejdsmuligheder, kan jeg helt tilslutte mig.

I forbindelse med de begivenheder, der er blevet henvist til i spørgsmålet, er der sigtet en række personer for overtrædelse af straffelovens § 119 og § 134 a. De pågældende er blevet fremstillet i Københavns byret med krav om varetægtsfængsling, og det er sket under henvisning til bestemmelserne i retsplejelovens § 762, stk. 1, nr. 3, og stk. 2.

I Københavns byret fandt dommeren ikke, at de nævnte fængslingsgrunde var opfyldt, og derfor blev de pågældende løsladt. Byrettens afgørelse er senere stadfæstet af østre landsret. Jeg kan oplyse, at anklagemyndig-